

Имало бедни гръцки семейства отъ островитѣ и отъ много гръцки градове. Нѣкога били търговци, но сетне изпаднали. Нѣмало съ що да се прехранятъ. Тѣхнитѣ деца били завеждани по гръцкитѣ манастири, дѣто ги покалугерявали и ги настанявали по българскитѣ манастири да се хранятъ на готово или да ходятъ по българскитѣ села за просия. Такива манастирски просяци били много, цѣлъ мравунякъ: тѣ шѣтали вредъ изъ българскитѣ земи, лѣгали неукитѣ българи, разнасяли лѣжливи мощи на гръцки светци, раздавали трески отъ нѣкакво черно дърво, откъснато ужъ отъ кръста Господенъ, та събирали много пари и други нѣща (жито, вълна, кожи, сушени плодове, шаяци), които разпредѣляли по между си. Рече ли нѣкой българинъ да се опре, да не даде пари на гърцитѣ, о, за него нѣмало спасение. Гръцкиятъ владика го изпжждалъ отъ църква, прокълнявалъ го, осжждалъ го да не бжде опѣванъ, когато умре; децата му да загинатъ, добитъка му да не се развъжда и земята му да не ражда нищо, освенъ тръне и бодили. Къщата му да запустѣла и въ нея не хора, а змии и бухали да живѣятъ. Злочеститѣ българи! Тѣ вѣрвали, че тѣзи гръцки клетви се чували отъ Бога, та не смѣяли да се противятъ, а давали мило и драго само и само да задоволятъ алчнитѣ гръцки калугери. Ако ли пъкъ нѣкои отъ клетвитѣ не се побоятъ, тогава гърцитѣ ги наклеветявали предъ турцитѣ като непокорници и размирници.

И тъй, българитѣ плащали данъкъ на турцитѣ за подържане турскитѣ чиновници, за джамии, за войски; плащали данъкъ и на гърцитѣ да подържатъ гръцкитѣ владици, калугери, дякони, бирници, писари и разни голтаци, дошли отъ островъ